

Bond Militairen Uit Indië

Secretariaat: Prins Bernhardlaan 263, Zutphen, Telef. 1606

Verschijnt maandelijks

Koningin en vaderland verloren een trouwe dienaar

Generaal Spoor, de commandant van het leger in Indonesië — onze commandant — is overleden. Midden in zijn arbeid werd hij door een hartaandoening overvallen en hij overleed korte tijd daarna.

Wij hebben in Indië vele verliezen geleden en alle brachten zij leed — ginds en hier. Doch nimmer trof een slag zó zwaar. Want deze nog zo jonge opper-officier — hij was eerst kortelings geroepen tot de allerhoogste rang, die ons leger kent — was door zijn bijzondere kwaliteiten zo oneindig veel meer dan legercommandant. Voor de soldaat daarginds in de tropen, die duizelde van het beleid in Indië, was generaal Spoor het enige, onwrikbaar vaste centrum in een verwarde en verwarrende samenleving. Men wist, van hoog tot laag, dat deze generaal steeds een vaste, verantwoorde koers stuurde.

Dit vertrouwen in de legeraanvoerder is van een ontzaglijke, nauwelijks te omvatten betekenis geweest. Want er zijn tijden geweest, waarin onze soldaten overzee het zo moeilijk hadden, dat wellicht geen ander leger zichzelf zou zijn gebleven. Wij denken aan herhaaldelijk voorbereide en toch weer uitgestelde operaties, aan ontijdig afgebroken grote acties en aan de herhaaldelijk uitgestelde mobilisatie. En wij beseffen, dat het generaal Spoor's persoonlijkheid is geweest, die het leger overzee tot bewonderenswaardige zelfbeheersing wist te bewegen.

De generaal kende zijn mannen door en door. Hij leefde met de soldaat mee in diens moeilijkheden; doch wat meer betekent: hij werkte van vroeg tot laat om die moeilijkheden te verlichten. Wij allen, die onder hem gediend hebben, wij wisten precies wat wij aan hem hadden. Ministers en hoge functionarissen vlogen heen en weer tussen Europa en Indië, namen ontslag of werden weggestuurd; generaal Spoor bleef op zijn post. Hij bleef dat ook, toen hij het regeringsbeleid inzake Indonesië niet meer kon onderschrijven. Toen hoorden wij uit Batavia, dat de generaal voornemens was ontslag uit zijn functie te vragen.

Wij zijn er van overtuigd, dat zijn gevoel van verantwoorde-

lijkheid jegens hen, die onder zijn bevelen stonden en zo ten volle op hem rekenden, hem van deze stap hebben weerhouden. Dat is een groot persoonlijk offer van de generaal geweest — een offer, dat zo geheel in overeenstemming was met zijn persoonlijkheid.

Als iedere grote figuur had generaal Spoor vele bestrijders, die hem politieke agitatie verweten. Nimmer in onze geschiedenis is een legeraanvoerder in kranten en geschriften zo grof aangevallen en beschimpt als hij. Doch er was slechts één soort politiek, welke generaal Spoor bedreef: de politiek van de rechte lijn.

En al zijn daden werden slechts beheerst door één gedachte: het brengen van vrede en rust in het land, dat hij heel zijn leven gediend heeft.

Als bevelhebber van het leger in Indonesië kwam op zijn schouders de verantwoordelijkheid voor de twee grootste militaire ondernemingen, ooit door Nederlandse strijdkrachten uitgevoerd: de beide politionele acties. Generaal Spoor heeft met deze operaties militaire geschiedenis geschreven. Zijn bekwaamheden als soldaat kwamen hier in het volle licht. Hij leidde deze acties op zo'n briljante wijze, dat zij met minimale verliezen tot grote militaire successen werden.

Nimmer aarzde hij daarbij zich tot in de voorste linie te begeven;

nimmer schuwde hij het om met zijn soldaten de kansen van de strijd te delen. Dat was de oorzaak van zijn grote populariteit bij de troep!

Die troep heeft het bericht van zijn dood ontvangen, zoals wij — zijn oud-soldaten — het hebben ontvangen: met ontsteltenis... en wellicht met een hard woord, omdat hij van ons weggenomen werd op dit ogenblik, nu wij mannen van zijn formaat zo dringend nodig hebben.

Wij allen betuigen aan zijn weduwe, mevrouw Spoor, die zo oprecht zijn liefde voor de soldaten deelde, onze eerbiedige deelneming met haar zwaar verlies.

Onze commandant..... Wij zullen hem nooit vergeten.

Bond Militairen Uit Indië

32000 MAN TROEPEN NAAR HUIS

7 December-divisie repatriëert ook

In de eerstkomende acht maanden zullen 30 tot 32.000 militairen uit Indië naar Nederland terugkeren. Van Juni tot September zullen maandelijks tweeduizend man troepen demobiliseren. Daarna zal dit aantal verhoogd worden tot vijfduizend per maand. Kolonel G. Pruys, directeur voor de demobilisatie heeft medegedeeld, dat er aan dit schema niet getornd zal worden.

Dit is een belangrijke mededeling! Allereerst komen de O.V.W.-ers aan de beurt en dan de 7 December-Divisie. Ook al zou de situatie in Indië zich anders ontwikkelen dan men hoopt, zo deelde de kolonel nog mede, dan zal men toch de hand aan dit demobilisatie-schema houden.

Er zijn militairen, die al meer dan drie jaar tropendienst achter de knopen hebben en het is begrijpelijk dat zij voorrang hebben. Van October tot en met Januari is de periode, waarin de 7 December-jongens naar huis gaan.

In de persconferentie, waarin deze mededelingen werden gedaan, is gevraagd waarom de lichtingen 1941, '42 en '43 helemaal vrijgesteld bleven, terwijl zoveel meer van de O.V.W.-ers en dienstplichtigen van latere lichtingen werd geëist. Het antwoord was, dat de volledige opleiding van nieuwe lichtingen meer tijd en meer geld zou hebben gekost. Bovendien ontbrak daarvoor het kader.

Wij zouden hier graag een opmerking willen plaatsen. Als de regering zich er van bewust is, dat deze mensen terwille van hun land zeer bijzondere prestaties hebben geleverd, dan zal die regering ook de plicht hebben deze jongens krachtige steun te verlenen bij het zoeken van een plaats in de burgermaatschappij. En het zal de taak van onze B.M.U.I. zijn daaraan op alle mogelijke manieren de aandacht te vestigen, opdat onze wapenbroeders van overzee er niet naast zullen grijpen.

Men had de 7 December-Divisie al eerder thuis verwacht, doch tot dusverre kon de troepensterkte in Indië niet worden verminderd. Men houdt thans rekening met de inschakeling van 18.000 man federale troepen en pas als deze inschakeling is vol-

tooid kan aan de vermindering van onze troepensterkte worden gedacht.

Hoe zal het met hen gaan?

De overheid is zich er van bewust, dat de inspanning van het gehele volk nodig zal zijn om de mensen, die zullen repatriëren, in het maatschappelijk leven in te schakelen. De repatriëring valt samen met de seizoenwerkloosheid en bovendien is er thans aanmerkelijk minder vraag op de arbeidsmarkt. Toch moeten alle repatriërenden, koste wat het koste, in het bedrijfsleven worden opgenomen. Zo nodig zullen daarvoor bijzondere maatregelen worden getroffen.

Hier dient echter nog wat anders aan te worden toegevoegd. De regering zou de terugkerenden

het liefst met rust laten, zodat zij zich geheel aan hun loopbaan zouden kunnen wijden. Doch de Atlantische en West-Europese militaire verdragen hebben Nederland verplichtingen opgelegd. Aan deze verplichtingen kan ons land niet voldoen, wanneer het alleen gebruik maakt van de lichte lichte 1950.

Daarom is men genoodzaakt een beroep te doen op troepen van de lichtingen 1946-'49. Zij zullen na hun demobilisatie herhalingsoefeningen van in totaal zes weken moeten houden, teneinde zich aan Europese condities aan te passen. Natuurlijk zal dit niet direct na hun aankomst geschieden.

Van harte welkom

Het spreekt wel vanzelf dat onze B.M.U.I. de repatriërenden van harte welkom heet. Zoals wij in Indië bij hen hoorden, zo zullen zij hier in Nederland bij ons behoren. Het zal fijn zijn in onze bond weer ettelijke oude bekenden te ontmoeten. Niet alleen om te praten over de tijden „van toen“, maar ook om elkaar te helpen, waar dat maar nodig is. Zij zullen de B.M.U.I. versterken en daardoor zijn invloed en betekenis vergroten.

Dat is nodig, want er valt nog een hoop werk te doen, van dat werk, dat lichter wordt, naarmate meer mensen het aanpakken.

Tot op de knie dus!

7DecemberDivisie.nl